

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 507/2023
30.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Станислава Побора, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Карацића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 146/22 од 09.12.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 119/23 од 01.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 30.05.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Станислава Побора, адвоката Горана Карацића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 146/22 од 09.12.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 119/23 од 01.03.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као неодољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 146/22 од 09.12.2022. године окривљени Станислав Побор оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. КЗ, за које кривично дело је претходно утврђена казна затвора у трајању од шест година, након чега је окривљеном, на основу члана 67. КЗ, опозвана условна осуда изречена пресудом Вишег суда у Новом Саду К 147/20 од 16.03.2020. године, правноснажна дана 16.03.2020. године, и узета као утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година и шест месеци у коју се урачунава време проведено у притвору од 13.06.2021. године, па до даље одлуке суда. На основу члана 258. ЗКП, оштећена АА је, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парницу. На основу члана 264. у вези члана 261. ЗКП, одлучено је о трошковима кривичног поступка, како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 119/23 од 01.03.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, поднео је бранилац окривљеног Станислава Побора, адвокат Горан Карацић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да овај суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног Станислава Побора у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепени суд прекорачио оптужбу на штету окривљеног, тиме што је чињенични опис радње извршења кривичног дела у изреци пресуде изменио у односу на опис дела у оптужном акту на тај начин што је у исти додао нове чињенице – „расцепа бубне опне...“ и „као последица повреда главе, односно као последица расцепа бубне опне“, наводећи да Виши јавни тужилац у том делу није мењао оптужницу.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односила на исто лице – окривљеног Станислава Побора и на исто кривично дело – тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. КЗ.

По налажењу овог суда, побијаном правноснажном пресудом није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни нити субјективни идентитет оптужбе и пресуде а ово имајући у виду да су у односу на окривљеног Станислава Побора, битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да у битном постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датог у оптужници.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног суда, првостепени суд је тиме што је у чињенични опис дела у изреци пресуде унео повреду у виду расцепа бубне опне, само прецизирао локацију повреда главе нанетих оштећеном и на тај начин изреку пресуде прилагодио чињеничном стању утврђеном на основу доказа изведених на главном претресу, при чему није измењена суштина чињеничног описа радње из оптужног акта у коме је већ било наведено да је окривљени оштећеном ударцима рукама и ногама по глави, између осталог, нанео и повреде у виду вишеструких нагњечења поглавине, након чега је као последица тих повреда код сада оштећеног дошло до акутне гнојне упале меких можданих опни, услед чега је дошло до његове смрти. Стога, суд поступајући на наведени начин није увећао количину криминалне активности на штету окривљеног, те следствено изнетом објективни идентитет између оптужбе и пресуде није повређен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оценио као неосноване.

Поред изнетог, бранилац у захтеву за као разлог побијања правноснажне пресуде означава и повреду закона из чана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да дело описано у чињеничном опису дела у изреци пресуде не представља кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 3. у вези става 1. КЗ, већ да се може радити само о кривичном делу из члана 121. став 1. КЗ, јер је за извршење кривичног дела из члана 121. став 3. у вези става 1. КЗ неопходно утврдити постојање узрочнопоследичне везе између тешке телесне повреде и смрти оштећеног, што у овом кривичном поступку није учињено, већ управо супротно, како су то др Владимир Пилија и др Горан Стојиљковић навели да је до смрти дошло услед „нелеченог расцепа бубне опне“, која повреда представља лаку телесну повреду. Бранилац у захтеву, даље, наводи да су код оштећеног утврђене само две тешке телесне повреде – прелом врата бутне кости и прелом горњег крајка надлактице, које нису у вези са насталим обољењем – упала меких можданица, што су вештаци потврдили, већ је ово обољење настало услед нелеченог расцепа бубне опне, која повреда представља лаку телесну повреду, па самим тим не може постојати нехат окривљеног у односу на смртну последицу.

Врховни суд налази да бранилац окривљеног, иако се у захтеву формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а суштински образлаже повреду

закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, изнетим наводима захтева цени изведене доказе и износи своју верзију догађаја, полемишући са чињеничним закључцима нижестепених судова у погледу постојања узрочнопоследичне везе између инкриминисане радње окривљеног и настале смртне последице, правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно због повреде закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени и његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног Станислава Побора, адвоката Горана Караџића, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**